ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-Н J. MAZÁK
представено на 15 септември 2009 година [1]

I — Въведение

1. Запитването е отправено от Nejvyšší správní soud (Върховен административен съд) (Чешка република) в рамките на спор между г-н Milan Kyrian (наричан по-нататък „жалбоподателят“) и Celní úřad Tábor (митническа служба в Tabor, Чешка република) (наричана по-нататък „ответникът“) относно събиране от ответника на просрочен акциз въз основа на издаден срещу жалбоподателя от Hauptzollamt Weiden (главно митническо учреждение във Weiden, Германия) акт за установяване на данъчно задължение, който му е връчен посредством Ministerstvo financí — Generální ředitelství cel (Министерство на финансите — Главна митническа дирекция, Чешка република).

2. Запитващата юрисдикция иска да установи дали по силата на член 12, параграф 3 от Директива 76/308/ЕИО на Съвета от 15 март 1976 година относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки (изменена) [2] има правомощия да контролира дали въпросният акт за установяване на данъчно задължение подлежи на изпълнение и дали е бил редовно връчен на жалбоподателя. Освен това запитващата юрисдикция иска да установи дали с оглед на основните принципи на общностното право, по-конкретно принципът за справедлив съдебен процес, принципът на добра администрация и принципът на правовата държава, връчването на жалбоподателя на акт за установяване на данъчно задължение на език, който е различен от този, който той разбира, и освен това не е официален език на Чешката република, е опорочено от недостатък, който позволява да се откаже събирането на въпросното вземане.

II — Общностна правна уредба

3. Член 6 от Директива 76/308 предвижда:

„1. По молба на [запитващия орган] и в съответствие със законовите, подзаконовите или административните разпоредби,

1 — Език на оригиналния текст: английски.
2 — ОВ L 73, стр. 18; Специално издание на български език 2007 г., глава 2, том 1, стр. 35.

приложими [при събирането] на подобни вземания, възникнали в държавата членка по местонахождение на [запитвания орган], последният [събира] вземанията, които са предмет на [документа], позволяващ тяхното изпълнение.

2. За тази цел всяко вземане, във връзка с което се подава молба за [събиране], се счита за вземане на държавата членка по местонахождение на [запитвания орган], освен в случаите когато се прилагат разпоредбите, предвидени в член 12.“

4. Член 12 от Директива 76/308 гласи:

„1. Ако в хода на процедурата по [събиране], вземането и/или [документът], позволяващ неговото изпълнение, издаден в държавата членка по местонахождение на [запитващия орган], бъдат оспорени от заинтересованата страна, [оспорването трябва да се извърши пред] компетентния орган на държавата членка по местонахождение на [запитващия орган] в съответствие със съществуващите там разпоредби. [Запитващият орган] трябва да [уведоми запитвания орган] относно тези действия […]

2. Веднага след получаване на уведомяването, посочено в параграф 1, изпратено от [запитващия орган] или от заинтересованата страна, [запитваният орган] спира процедурата по изпълнение в очакване на решение от страна на органа, който е компетентен по въпроса, освен ако запитващият орган не пожелае друго в съответствие с втора алинея. […]

Независимо от разпоредбите на параграф 2, първа алинея, запитващият орган има право в съответствие със законите, подзаконовите актове или административните практики, действащи в държавата членка по местонахождението му, да поиска от запитвания орган събирането на съответното оспорено вземане дотолкова, доколкото законите, подзаконовите актове или административните практики, действащи в държавата членка по местонахождение на запитвания орган, позволяват подобни действия. Ако резултатът от оспорването се окаже благоприятен за длъжника, запитващият орган носи отговорност за възстановяването на всички събрани суми, както и на дължимата компенсация в съответствие с действащото законодателство в държавата членка по местонахождение на запитвания орган.

3. В случая когато мерките по изпълнение, предприети в държавата членка по местонахождение на [запитвания орган], са предмет на оспорване, [оспорването се извършва пред] компетентния орган на тази държава членка, съгласно действащите там законови и подзаконови разпоредби.

[…]“

III — Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

5. На 2 юли 1999 г. Hauptzollamt Weiden (главно митническо учреждение във Weiden, Германия) издава решение „Steuerbescheid“ (наричано по-нататък „акт за установяване на данъчно задължение“), адресирано до получателя „Milan Kyrian, Studnicni 836, 39811 Protivin/Чешка република“, с което му налага да заплати акциз за алкохол в размер на 218 520 DEM. Актът за установяване на данъчно задължение е връчен на 6 август 1999 г. чрез Министерство на финансите — Главна митническа дирекция, Чешка република.

6. На 28 септември 2004 г. Hauptzollamt Regensburg (главно митническо учреждение в Regensburg, Германия) моли съгласно член 6 от Директива 76/308 Министерството на финансите — Главна митническа дирекция, Чешка република (наричана по-нататък „запитваният орган“) да пристъпи към събиране на просрочения акциз съгласно акта за установяване на данъчно задължение. Молбата за събиране определя като длъжник жалбоподателя, като посочва неговото име, фамилия, адрес и дата на раждане и просрочения акциз, който заедно с паричната санкция е в размер на 3 258 625,30 CZK.

7. С известие от 6 декември 2004 г. запитваният орган делегира на ответника събирането на просрочените суми. На 10 декември 2004 г. (във връзка с акциза) и на 30 декември 2004 г. (във връзка с паричната санкция) ответникът издава актове за събиране на просрочен данък, като удължава срока за плащане. Жалбоподателят подава жалби срещу тези актове, които Celní ředitelství České Budějovice (митническа дирекция на České Budějovice, Чешка република) отхвърля с две решения от 4 март 2005 г. и 6 април 2005 г.

8. На 6 март 2006 г. ответникът издава заповед за изпълнение, с която разпорежда просроченият акциз да се събере чрез удържане от заплатата на жалбоподателя. Същият подава възражение срещу тази заповед за изпълнение, което се отхвърля с решение от 31 октомври 2006 г. (наричано по-нататък „оспореното решение“).

9. Жалбоподателят подава административна жалба срещу оспореното решение, в която възразява по-конкретно, че идентифицирането на адресата в акта за установяване на данъчно задължение (чрез име, фамилия и адрес) е недостатъчно, тъй като тези данни са напълни идентични при три лица — жалбоподателя, неговия син и баща. Ето защо актът за установяване на данъчно задължение не подлежал на изпълнение и ответникът нямал право да избере именно жалбоподателя като лице, на което да наложи конкретното изпълнение, измежду всички лица, които отговарят на описанието в акта за установяване на задължението. Поради същите причини не можело да се приеме, че актът за установяване на данъчно задължение е бил редовно връчен на жалбоподателя,

тъй като от обратната разписка, предоставена на запитвания орган, било видно единствено, че актът за установяване на данъчно задължение е връчен на „Milan Kyrian, Studnicni 836, 39811 Protivin/Чешка република“, което според жалбоподателя не може да представлява надлежно доказателство за редовно връчване на акта лично на жалбоподателя. Жалбоподателят твърди също, че не разбира документите, които са му изпратени от германските митнически органи на немски език и не е могъл да предприеме необходимите мерки, за да защити правата си. Жалбоподателят счита, че не е негово задължение да осигури превод на свои разноски на писмени актове на германските митнически органи.

10. Krajský soud v Českých Budějovicích отхвърля жалбата с решение č.j. 10 Ca 239/2006 — 40 от 14 март 2007 г. (наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“). Жалбоподателят обжалва това съдебно решение пред запитващата юрисдикция. В жалбата той твърди, че актът за установяване на данъчно задължение не подлежи на изпълнение, тъй като не идентифицира достатъчно точно длъжника, така че той да не бъде объркан с други лица. Ответникът не бил компетентен да отстрани този недостатък на акта за установяване на данъчно задължение, като сам прецени кое е лицето, носител на задължението по въпросния акт. Според жалбоподателя дори фактът, че в молбата за събиране (където за пръв път се появява неговата дата на раждане) жалбоподателят е посочен като получател на акта за установяване на данъчно задължение, не прави възможно отстраняването на този недостатък. Жалбоподателят твърди още, че актът за установяване на данъчното задължение не му е бил връчен редовно, по ред, който да му даде възможност да предприеме необходимите действия, за да защити правата си, тъй като в документа, потвърждаващ неговото получаване, представен по делото, той е посочен като адресат със своето име, фамилия и адрес, което е недостатъчно доказателство, че актът за установяване на данъчно задължение е бил връчен именно на него, а не на трето лице, което също отговаря на посочените лични данни. Жалбоподателят отрича, че поставеният върху документа подпис, потвърждаващ получаване, е негов. Освен това към днешна дата той нямал възможност да се запознае с акта за установяване на данъчни задължения на чешки език. Ответникът счита, че нито той, нито чешките административни съдилища са компетентни да проверяват акта за установяване на данъчни задължения с оглед условията за неговото издаване и съдържанието му. Точното идентифициране на жалбоподателя като длъжник ясно произтича от издадената от запитващия орган молба за събиране. Ако в молбата за събиране е липсвала датата на раждане, ответникът е щял да се обърне към запитващия орган с искане да му предостави такава допълнителна информация. Ответникът смята, че актът за установяване на данъчно задължение е връчен на жалбоподателя, което следва от твърдението на последния, че е получил документите на германските митнически органи, които обаче не сочели достатъчно ясно адресата и били изготвени само на немски език без съответния превод на чешки език, което ги правело неразбираеми за него.

11. Запитващата юрисдикция отбелязва, че съгласно трайната практика на чешките върховни юрисдикции член 261a, параграф 1 от чешкия гражданскопроце-

суален кодекс следва да се тълкува в смисъл, че при посочване на длъжника трябва да е налице „точна индивидуализация“ на лицето, което е длъжник. Идентифицирането на длъжника трябва е точно и да не позволява объркване или поне изпълнителното основание трябва да позволява да се определи по несъмнен начин лицето, което е носител на задължението. Запитващата юрисдикция счита, че от правото на справедлив съдебен процес и правото на защита, съдържащо се в него, може да бъде направен извод, че в разглеждания случай чешките юрисдикции трябва да вземат под внимание възражението на жалбоподателя относно недостатъчно ясното идентифициране на получателя (длъжника) в самия акт за установяване на данъчното задължение. Ако се възприеме гледната точка на ответника, а именно, че чешките органи са изцяло обвързани от идентифицирането на длъжника в молбата за събиране, то тогава жалбоподателят би бил изцяло лишен от възможността да защитава своите права. Ако чешките административни съдилища нямат контролни правомощия да преценяват въпроса дали актът за установяване на данъчно задължение подлежи на изпълнение, това би довело до отказ от правосъдие. Що се отнася до съобщаването на акта за установяване на данъчно задължение на немски език, запитващата юрисдикция счита, че за да се защитят интересите на получателите на връчваните документи, може да се приложи основен принцип, произтичащ от правото на справедлив съдебен процес и от правото на защита — съобщаването на такива документи да става на официалния език на страната, в която става връчването, или на друг език, който получателят разбира.

12. С оглед на посочените съображения с решение от 5 май 2008 г. Nejvyšší správní soud решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 12, параграф 3 от Директива 76/308/ЕИО от 15 март 1976 година относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки, да се тълкува в смисъл, че ако юрисдикцията на държавата членка по местонахождението на запитвания орган е сезирана с жалба срещу мерки по събирането, тази юрисдикция е оправомощена да проверява в съответствие със законовите и подзаконовите разпоредби на тази държава членка изпълнителната сила на документа, позволяващ изпълнение, и дали той е бил редовно връчен на длъжника?

2) Произтича ли от основните принципи на общностното право, по-конкретно от принципа за справедлив съдебен процес, от принципа на добра администрация и от принципа на правовата държава, че съобщаването на длъжника на документа, позволяващ изпълнение, на език, който е различен от този, който той разбира и освен това не е официалният език на държавата, в която документът е съобщен на длъжника, е опорочено от недостатък, който позволява да се откаже събирането въз основа на този документ?“

IV — Производството пред съда

13. Чешката република, Федерална република Германия, Португалската република, Република Гърция, Република Полша и Комисията представят писмени становища. На 13 май 2009 г. се провежда съдебно заседание.

V — По първия въпрос

A — *Становища, представени пред Съда*

14. Чешката република счита, че юрисдикцията в държавата членка по местонахождение на запитвания орган не е оправомощена да проверява изпълнителната сила на документа, позволяващ изпълнение, и дали той е редовно връчен на длъжника. Единствено компетентният орган в държавата членка по местонахождение на запитващия орган е оправомощен да проверява тези обстоятелства. Федерална република Германия счита, че член 12, параграф 3 от Директива 76/308 трябва да се тълкува в смисъл, че ако юрисдикцията на държавата членка по местонахождение на запитвания орган е сезирана с жалба срещу мерките по изпълнение, тази юрисдикция не е оправомощена да проверява в съответствие със законовите и подзаконовите разпоредби на тази държава членка изпълнителната сила на документа, позволяващ изпълнение, и дали е редовно съобщен на длъжника. Португалската република счита, че член 12, параграф 3 от Директива 76/308 трябва да се тълкува в смисъл, че запитваният орган не е оправомощен да проверява редовността на установеното от запитващия орган основание, което е окончателно и подлежи на изпълнение, след като молбата за събиране е отправена до запитващия орган.

15. В отговор на двата въпроса Република Гърция счита, че с оглед на принципа на ефективна съдебна защита, който съгласно трайната съдебна практика е основен принцип на общностното право, произтичащ от намерилите израз в членове 6 и 13 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ) общи конституционни традиции на държавите членки, член 12, параграф 3 от Директива 76/308 трябва да се тълкува в смисъл, че ако юрисдикцията на държавата членка по местонахождение на запитвания орган е сезирана с жалба срещу мерките по изпълнение, тази юрисдикция е оправомощена да проверява в съответствие със законовите и подзаконовите разпоредби на тази държава членка дали документът, позволяващ изпълнение, е редовно връчен на официалния език или на някой от официалните езици на държавата членка по местонахождение на запитвания орган. Република Полша счита, че член 12, параграф 3 от Директива 76/308 трябва да се тълкува в смисъл, че ако юрисдикциите на държавата членка по

местонахождението на запитвания орган са сезирани с жалба срещу мерките по събиране, тези юрисдикции не са оправомощени да проверяват в съответствие със законовите и подзаконовите разпоредби на тази държава членка изпълнителната сила на документ, позволяващ изпълнение, който е издаден в чужбина, и дали компетентният орган на запитващата държава членка редовно го е връчил на длъжника.

16. Комисията счита, че член 12, параграф 3 от Директива 76/308 трябва да се тълкува в смисъл, че ако юрисдикцията на държавата членка по местонахождението на запитвания орган е сезирана с жалба срещу мерките по изпълнение, тази юрисдикция не е оправомощена да проверява изпълнителната сила на документа, позволяващ изпълнение, и дали е редовно връчен на длъжника. Когато обаче запитваният орган е съдействал при съобщаването на документа, позволяващ изпълнение, съгласно член 5 от Директива 76/308 или по силата на двустранни или многостранни споразумения между съответните държави членки, юрисдикцията на държавата членка по местонахождение на запитвания орган е оправомощена да провери дали връчването е станало по реда, установен в тази държава членка за връчване на съответните документи. Също така съгласно член 8, параграф 2 от Директива 76/308, ако документ, позволяващ изпълнение, е приет, признат, допълнен или заменен с документ, който дава право на изпълнение в държавата членка по местонахождение на запитвания орган, такива актове или решения могат да бъдат предмет на съдебен контрол в тази държава членка.

Б — *Анализ*

17. Директива 76/308 установява общи правила относно взаимопомощта, за да гарантира събирането на вземания, свързани в частност с някои видове налози, мита и данъци [3]. В това отношение Директива 76/308 предвижда три отделни и различни форми на взаимопомощ, които по принцип запитваният орган [4] е задължен да приложи от името на запитващия орган [5]. Съгласно член 4 от Директива 76/308 при поискване запитваният орган трябва да предостави на запитващия орган информацията, която му е необходима, за да събере вземанията. Съгласно член 5 от Директива 76/308

3 — Вж. членове 1 и 2 от Директива 76/308. Преди приемането на Директива 76/308 е било невъзможно в една държава членка да се изпълни вземане, предмет на документ, издаден от органите на друга държава членка. Фактът, че националните разпоредби, свързани със събирането на вземане, се прилагат единствено на територията на съответната държава членка, е представлявал пречка за създаването и функционирането на общия пазар и е възпрепятствал пълното и справедливо прилагане на правилата на Общността, като по този начин е улеснявал действията с цел измама. Вж. от първо до трето съображение от Директива 76/308.

4 — Съгласно член 3 от Директива 76/308 „запитван орган“ означава компетентният орган на една държава членка, до който се подава молба за помощ.

5 — Съгласно член 3 от Директива 76/308 „запитващ орган“ означава компетентният орган на една държава членка, който подава молба за помощ по отношение на вземане.

запитваният орган трябва да уведоми длъжника за всякакви актове, свързани с вземания [6], издадени от запитващата държава членка [7]. Уведомяването от запитвания орган може да бъде свързано с дадено вземане и/или неговото събиране [8]. Съгласно член 6 от Директива 76/308 запитваният орган трябва да събере „вземанията, които са предмет на документа, позволяващ тяхното изпълнение“.

18. Член 7 от Директива 76/308 установява подробни правила и изисквания, свързани с молбата за събиране на вземане, която запитващият орган изпраща на запитвания орган. Освен това член 8, параграф 1 от Директива 76/308 въвежда правило за национално третиране на актове, позволяващи изпълнение на вземане, от запитваната държава членка [9]. По този начин актът, позволяващ изпълнение на вземането, се признава директно и автоматично се счита от запитваната държава членка [10] за акт, позволяващ изпълнение на вземане, без изискване за специална процедура.

19. Следователно, както е прието и в Решение на Съда по дело Tsapalos и Konstantinos Diamantakis, Директива 76/308 съдържа процесуални правила, които регламентират признаването и изпълнението на определени категории вземания, възникнали в друга държава

6 — Които попадат в обхвата на Директива 76/308.

7 — Изглежда, че чешкото министерство на финансите връчва на жалбоподателя акта за установяване на данъчно задължение на 6 август 1999 г. въз основа на споразумение между Чешката република и Федерална република Германия за взаимопомощ между митническите администрации от 19 май 1995 г. Член 7 от въпросното споразумение гласи, че „по искане на митническата администрация на едната страна, митническата администрация на другата страна уведомява адресата, в съответствие с приложимото законодателство, за всякакви решения и други документи на запитващата митническата администрация […]“.

8 — Според мен по този начин член 5 от Директива 76/308 предвижда две различни форми на взаимопомощ за връчване на актове и решения, първо, такива, които се отнасят до самото вземане, и второ, такива, които се отнасят до събиране на вземането.

9 — Които попадат в обхвата на същата директива. Вж. член 2.

10 — „Съгласно член 8 от Директива 76/308 документите, позволяващи изпълнение на вземания, трябва по правило сега (след влизането в сила на Директива 2001/44/ЕО на Съвета от 15 юни 2001 година, изменяща Директива 76/308/ЕИО относно взаимопомощта при изплащането на вземания, произтичащи от операции, представляващи част от системата за финансиране на Европейския фонд за ориентиране и гарантиране на земеделието, както и от селскостопански такси и мита, и на данък добавена стойност и на някои видове акциз (ОВ L 175, стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 14, стр. 148) да се признават директно и автоматично да се считат за документи, позволяващи изпълнение на вземане на територията на държавата, докато преди това тези документи е трябвало само да бъдат приети, признати, допълнени или заменени от документ, позволяващ тяхното изпълнение на територията на държавата членка по местонахождение на запитвания орган.“ Вж. Решение от 29 април 2004 г. по дело Комисия/Съвет, (C-338/01, Recueil, стр. I-4829, точка 53). Вж. още точка 75 от същото решение. Вж. все пак член 8, параграф 2 от Директива 76/308, съгласно който държавите членки могат да предвидят изключение от разпоредбата на член 8, параграф 1 от Директивата и принципа на национално третиране. Изглежда все пак, че член 8, параграф 2 от Директива 76/308 няма значение за производството пред запитващата юрисдикция. Очевидно при транспонирането на Директивата Чешката република не се е възползвала от възможността да приеме такова изключение от разпоредбата на член 8, параграф 1 от Директива 76/308. Вж. член 6, параграф 1 от Закон № 191/2004 за международната помощ при събирането на определени финансови вземания, в сила от 1 май 2004 г., за транспониране на Директива 76/308 в чешкото право, който гласи, че „[д]окументът, който представлява разпореждане за изпълнение на вземането в държавата на компетентния орган, се счита още от деня на получаването на пълната молба за събиране за разпореждане за изпълнение на вземането в Чешката република“.

членка, без обаче да установява правила, свързани с тяхното възникване или техния обхват [11].

20. Наред с правните норми за взаимопомощ Директива 76/308 установява правила, отнасящи се до държавата членка, в която трябва да се извърши оспорването, ако заинтересовано лице оспори вземането или документа, позволяващ неговото изпълнение, по време на процедурата за събиране на вземането или ако се оспорват мерките по изпълнението му. Съгласно член 12 от Директива 76/308 изборът на съд зависи от това дали, от една страна, се оспорва вземането или документа, позволяващ неговото изпълнение, или, от друга страна, се оспорват мерките по изпълнението му. В този смисъл съгласно член 12, параграф 1 от Директива 76/308, ако в хода на процедурата по събиране, вземането и/или документът, позволяващ неговото изпълнение, бъдат оспорени, оспорването трябва да се извърши пред компетентния орган на държавата членка по местонахождение на запитващия орган. Съгласно член 12, параграф 3 от Директива 76/308, ако мерките по изпълнение, предприети в държавата членка по местонахождение на запитвания орган, са предмет на оспорване, оспорването се извършва пред компетентния орган на тази държава членка. Освен това, за да гарантира напълно правото на дадено лице да оспорва вземането и/или документа, позволяващ неговото изпълнение, в хода на процедурата по събиране, член 12, параграф 2 от Директива 76/308 изисква от запитвания орган, след като бъде уведомен за действия по оспорване на вземането и/или документа, позволяващ неговото изпълнение, да спре процедурата по изпълнение в очакване на решение от страна на органа, който е компетентен по въпроса, в държавата по местонахождение на запитващия орган. Независимо от задължението за спиране на процедурата по изпълнение при определени обстоятелства запитващият орган може да поиска от запитвания орган да събере оспорено вземане. Ако резултатът от оспорването се окаже благоприятен за длъжника, запитващият орган носи отговорност за възстановяването на всички събрани суми, както и на дължимата компенсация.

21. С уточняване на юрисдикцията, пред която трябва да се извърши оспорването, и налагане на задължение за спиране на процедурата по изпълнение при определени обстоятелства или за възстановяване на събраните суми ведно с дължимата компенсация, член 12 от Директива 76/308 всъщност цели да гарантира на заинтересованите лица правна сигурност и закрила на правото на защита. Така, макар че за заинтересованото лице може да е по-добре да подаде жалба например в държавата членка по пребиваването му, фактът, че правилата относно компетентната юрисдикция, предвидени в член 12 от Директива 76/308, изискват той да подаде жалба в друга държава членка, не изключва достъпа на това лице до правосъдие и не обезсмисля неоправдано правото на защита на това лице. Според мен, като гарантира реална предвидимост на избора

11 — Решение от 1 юли 2004 г. (C-361/02 и C-362/02, Recueil, стр. I-6405, точка 20).

на съд, член 12 от Директива 76/308 засилва принципа на ефективна съдебна защита.

22. Ето защо считам, че член 12 от Директива 76/308 съдържа пълно хармонизиране на правните норми за избор на подходящ съд, пред който да се оспорват вземания [12] или мерки за изпълнение в контекста на Директива 76/308.

23. За да се отговори на поставения от запитващата юрисдикция първи въпрос, е необходимо тълкуване на понятието „вземането и/или [документът], позволяващ неговото изпълнение“, фигуриращо в член 12, параграф 1 от Директива 76/308. Считам, че тези понятия не могат да се тълкуват с оглед на разпоредбите на националния гражданскопроцесуален кодекс и на тях трябва да се даде самостоятелно тълкуване, така че член 12 от Директива 76/308 да може да се прилага по еднакъв и предвидим начин. Да се приеме друго би довело до възможни противоположни тълкувания, което обезсмисля предвидимостта на избора на съд, което е и самата цел на член 12 от Директива 76/308.

24. Според мен от текста на член 12, параграф 1 от Директива 76/308 ясно произтича, че оспорването на „вземането и/или [документа], позволяващ неговото изпълнение“ може да включва действия по оспорване както на действителността, така и на изпълняемостта на вземането. Понятието „документ, позволяващ изпълнение“, което се съдържа в член 12, параграф 1 от Директива 76/308, предвижда правен акт, който може да се изпълни срещу длъжника, ситуация, която според мен изисква самото вземане вече да е съобщено на длъжника. Мерките по изпълнението не могат да започнат, докато вземането не бъде редовно съобщено на длъжника.

25. Освен това считам, че целите на Директива 76/308 биха били изложени на опасност, ако стане възможно действителността и изпълняемостта на вземането да бъдат предмет на двоен контрол от страна на компетентните органи на запитваната държава членка, тъй като това би изисквало това вземане да отговаря на разпоредбите както на запитваната, така и на запитващата държава членка, резултат, който член 8, параграф 1 от същата директива цели да избегне [13].

12 — И/или документът, позволяващ тяхното изпълнение.

13 — Въпреки изключението от правилото за национално третиране, съдържащо се в член 8, параграф 2 от Директива 76/308, тази разпоредба в действителност не позволява на органите на запитваната държава членка да поставят под въпрос действителността или изпълнителната сила на документа, позволяващ изпълнение на вземането, а предвижда само официалното признаване на документа от страна на тези органи и не променя правилата относно компетентната юрисдикция, предвидени в член 12 от тази директива. Вж. в този смисъл член 8, параграф 2, трета алинея от Директива 76/308. Следва да се отбележи, че член 8, параграф 2, трета алинея от Директива 76/308 се позовава на процеса на официално признаване на „формалности“. Вж. още член 11, параграф 1 от Директива 2002/94/ЕО на Комисията от 9 декември 2002 година за установяване на подробни правила за прилагане на някои разпоредби на Директива 76/308/ЕИО на Съвета относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки (ОВ L 337, стр. 41; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 15, стр. 35), който предвижда, че „запитваният орган не трябва по никакъв начин да поставя под въпрос действителността на акта или решението, което трябва да се съобщи“.

26. Така от предвидените в член 12 от Директива 76/308 правила относно юрисдикцията ясно следва, че оспорването на разглеждания по настоящото дело акт за установяване на данъчно задължение и неговото съобщаване през 1999 г. трябва да се направи пред компетентния орган на държавата членка по местонахождение на запитващия орган, а именно компетентният орган във Федерална република Германия. Като твърди, че идентифицирането му в акта за установяване на данъчно задължение като длъжник не е достатъчно и че същият не му е връчен редовно през 1999 г., жалбоподателят всъщност оспорва едновременно действителността и изпълнителната сила на самия акт за установяване на данъчно задължение.

27. Следователно съгласно член 12, параграф 1 от Директива 76/308 жалбоподателят е длъжен да оспорва действителността и изпълнителната сила на акта за установяване на данъчно задължение пред компетентния орган във Федерална република Германия. Според мен фактът, че съобщаването на акта за установяване на данъчни задължения е било извършено от чешките органи от името на германските органи въз основа на молбата на последните, не променя категоричните правила относно компетентната юрисдикция, предвидени в член 12 от тази директива. Фактът, че една държава членка е предоставила практическа помощ по молба на друга държава членка, в частност чрез предоставяне на информация или съобщаване на документи, сам по себе си не променя тези правила относно юрисдикцията [14].

28. Ето защо считам, че член 12, параграф 3 от Директива 76/308 следва да се тълкува в смисъл, че ако юрисдикцията на държавата членка по местонахождение на запитвания орган е сезирана с жалба срещу мерките по изпълнение, тази юрисдикция не е оправомощена да проверява изпълнителната сила на документа, позволяващ изпълнение, включително да проверява законосъобразността на връчването му на длъжника.

VI — По втория въпрос

29. С втория си въпрос запитващата юрисдикция цели да определи дали връчването на жалбоподателя на акта за установяване на данъчно задължение на немски език,

14 — Според мен членове 4—6 от Директива 76/308 предоставят на съответните органи на една държава членка възможността да изискват от съответните органи на друга държава членка определена информация, съобщаване на актове и решения и събиране на вземания. Според мен членове 4—6 от Директива 76/308 не налагат задължение да се изисква такава помощ. Всяка държава членка трябва сама да прецени дали се нуждае от такава помощ от друга държава членка. Вж. по аналогия решение от 27 септември 2007 г. по дело Twoh International (C-184/05, Сборник, стр. I-7897, точка 32), което конкретно се отнася до член 2, параграф 1 от Директива 77/799/ЕИО на Съвета от 19 декември 1977 година относно взаимопомощта между компетентните органи на държавите членки в областта на прякото данъчно облагане (ОВ L 336, стр. 15; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 21). Още веднъж искам да отбележа, че съобщаването на акта за установяване на данъчно задължение не е извършено съгласно член 5 от Директива 76/308.

който изглежда той не разбира и освен това не е официалният език на Чешката република, представлява недостатък, който позволява да се откаже изпълнение на въпросния акт.

30. Според постоянната съдебна практика в контекста на сътрудничеството между Съда и националните юрисдикции, установено с член 234 ЕО, само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално заключение, за да може да постанови решението си, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Следователно, след като поставените въпроси се отнасят до тълкуването на общностното право, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе [15].

31. Съдът обаче приема също така, че при изключителни обстоятелства трябва да разгледа условията, при които е сезиран от националния съд, за да провери собствената си компетентност. Отказът да се произнесе по преюдициален въпрос, поставен от национална юрисдикция, е възможен само когато е очевидно, че исканото тълкуване на общностното право няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или Съдът не разполага с необходимите фактически и правни елементи, за да бъде полезен с отговора си на въпросите, които са му поставени [16].

32. Според мен въпросът дали на жалбоподателя трябва да се предостави превод на връчвания акт е въпрос, който се отнася до изпълнителната сила на този акт и следователно трябва да бъде разгледан от компетентния орган на държавата членка по местонахождение на запитващия орган, в конкретния случай — от компетентния орган във Федерална република Германия. Ето защо считам, че съгласно член 12, параграф 1 от Директива 76/308 запитващата юрисдикция не е компетентният орган, който да проверява изпълнителната сила на акта за установяване на данъчно задължение, и че вторият, поставен пред Съда, въпрос е от хипотетично естество, което го прави явно недопустим.

15 — Решение от 12 април 2005 г. по дело Keller (C-145/03, Recueil, стр. I-2529, точка 33) и Решение от 18 юли 2007 г. по дело Lucchini (C-119/05, Сборник, стр. I-6199, точка 43).

16 — Решение от 13 март 2001 г. по дело PreussenElektra (C-379/98, Recueil, стр. I-2099, точка 39), Решение от 22 януари 2002 г. по дело Canal Satélite Digital (C-390/99, Recueil, стр. I-607, точка 19) и Решение от 11 септември 2008 г. по дело Eckelkamp (C-11/07, Сборник, стр. I-6845, точка 28).

VII — Заключение

33. Поради посочените по-горе причини считам, че отговорът на поставения пред Съда първи въпрос би трябвало да бъде следният:

„Член 12, параграф 3 от Директива 76/308/ЕИО на Съвета от 15 март 1976 година относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки, (изменена) следва да се тълкува в смисъл, че ако юрисдикцията на държавата членка по местонахождението на запитвания орган е сезирана с жалба срещу мерките по изпълнение, тази юрисдикция не е оправомощена да проверява изпълнителната сила на документа, позволяващ изпълнение, включително да проверява законосъобразността на връчването му на длъжника.“